

Värmland / Säffle / Botilsäter kyrkogård

Carl Wilhelm Johansson

Tidningen Kvällsstunden nr 43 2018 berättar detta om Ville.

Han var stor, morsk och såg lite farlig ut. Men vi visste att mannen som reste sig ur halmen inte skulle göra oss illa.

Jag är född på 1930-talet. Mina föräldrar var bönder och ägde en bondgård som låg i en skogsbygd på Värmlandsnäs. En grå höstmorgon går jag till mamma till ladugården när hon ska mjölka korna. Den kovarma lagårdslukten möter oss när vi öppnar dörren. Det är ännu halvmörkt därinne.

Mamma backar tillbaka och ser lite skrämmd ut. Jag ser under hennes arm att något rör sig i halmen på kornas matbord, något stort som börjar torna upp sig. Ur halmen reser sig en stor gestalt och i samma ögonblick ser vi vem det är. Vi känner igen "Ville i Backa".

Ville är en av de sista luffarna som ännu vandrar omkring på vägarna. Han vet att han får ligga i Ladugården där det är någorlunda varmt. Kanske kom han sedan vi lagt oss i går kväll och ville inte väcka oss.

Nu kommer han fram till oss och hälsar. Stor och grov är han med ett brett ansikte där hakan sticker fram. De grova kläderna är skrynkliga och halmstrån sticker fram här och där. Ville är rädd för tjurar. Kanske har han blivit stängad eller skrämmd någon gång, han försäkrar sig alltid att det är tjurlöst i ladugården innan han reder sitt läger.

Efter mjölkningen, och sedan katterna fått sin morgonmjölk, går vi med Ville i släptåg in i köket. Så småningom dukar mamma fram kaffe och smörgåsar och vi sätter oss runt köksbordet. Pappa kommer också in till oss. Han tycker om när Ville kommer för då får han höra lite nyheter från andra trakter. Det är ju så sällan någon lite längre bortifrån kommer. Ville tar arbete för korta perioder lite här och där efter vägen. Ibland har han svårt att få ut sin lön för han skriver aldrig på några papper. En gång har han blivit lurad och skrivit sitt namn på något papper han inte förstod i ett arvskifte och han talar ofta om att han skall processa. Det påstås att han har sina pengar insydda under fodret i sin tjocka rock.

Ville i Backa behöver man inte vara rädd för, han ställer aldrig till något förtret för någon. Han kommer vandrande till oss med jämna mellanrum och jag tycker att han är som en gammal vän. Jag är nyfiken på hans stora rock för han har så många fickor både utvändigt och invändigt, med allt han behöver, antagligen. Jag tycker rocken ser så mystisk och hemlighetsfull ut, precis som en trollkonstnär. När Ville ätit och druckit drar han vidare.

Många år senare fick jag höra följande. Ville som inte längre hade så starka apostlahästar, hade börjat lifta. En dag stannade en bil med pojkar och tog upp honom. Kanske hade de hört ryktet om hans insydda pengar för de försökte slita av honom rocken. För att rädda sig öppnade Ville bildörren och kastade sig ut. Han dog senare av skadorna han ådrog sig. "Landsvägens riddare", en av de allra sista, fick äntligen vila sina trötta ben.